

CHRONICLE

WWW.STUDENTSUMMIT.CZ

15. ÚNORA 2014

IV/XIX

Téma vydání:
nestátní aktéři

4

K situaci
na Ukrajině

6

Právní aspekty
Evropské unie

12

Barbora Obračajová

šéfredaktorka Chronicle

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

v dobách, jež jsou dnes takřkajíc passé, bylo daleko jednodušší zorientovat se ve světě mezinárodních vztahů. Interakce probíhala prakticky výlučně mezi jednotlivými státy, jasně definovanými svými národy, svým územím, svou státní mocí, podmíněnými formálním uznáním ostatních členů mezinárodního společenství. Dnes jsou však staré pořádky přežity a množina subjektů, podílejících se na formování světa, jak jej zná naše generace, se vlivem globalizace i ekonomické situace rozšířila do zcela nového rozměru.

Ale jsou dnes ještě vůbec státy hlavními subjekty i pod vlivem nových hráčů? Lobbisté jsou starou známou veličinou v parlamentních shromážděních napříč kontinenty. Korporace implementují strategii corporate social responsibility jako propojení obchodních zájmů a společenské odpovědnosti ve vědomí vlastní důležitosti. Firma vyrábějící energetické nápoje podniká pompéznější vesmírné aktivity než valná většina států. Nestátní aktéři budují infrastrukturu a ovlivňují budoucnost zemí svého působení. Události 11. září, ke kterým se přihlásil další z nestátních aktérů, vedly k semknutí a společné reakci států náležících k největší mezistátní vojenské alianci a všeobecně se boj proti teroru nestátních ozbrojených organizací stal mantrou bezpečnostních politik i předmětem analýz mnoha nevládních organizací a think-tanků. Pro tyto faktory i nespočet dalších důvodů je dobré podívat se na potenciální jazýčky na vahách světového dění pod drobnohledem a nevynechat je při tvoření svého úsudku.

Přeji Vám příjemné čtení,

Otěže globálního vládnutí

ceskatelevize.cz

S Radanou Makariusovou o boji nestátních aktérů o jejich místo na slunci, globální občanské společnosti a o tom, jak malé skupiny mění velký svět, jak jej známe.

Ve své práci často ve spojitosti s nestátními aktéry zmiňujete pojem globální vládnutí. Mohla byste jej přiblížit?

Globální vládnutí je překlad z anglického originálu global governance a jedná se o distribuci autority do všech směrů, tedy určitá forma institucionalizace současných vztahů na globální úrovni. To zna-

mená multipolarizaci moci a decentralizaci autority do všech úrovní na bedra různých aktérů, ať už států, mezinárodních organizací vládního charakteru nebo nestátních aktérů. Aktivních hráčů se najednou v současném systému vyskytuje obrovské množství a je jich tolik, že ještě nikdy v naší lidské historii tolik aktérů nebylo.

» pokračování na str. 4

Figurky světové šachovnice

patdollard.com

V posledních letech se ozývá hlasitá kritika státní byrokracie a politiků a jejich údajně příliš velké moci. V této atmosféře je však opomíjen vliv zcela jiných, byť možná mnohem významnějších hráčů, kteří ovlivňují národní i globální politiku.

Po druhé světové válce se stalo mezinárodní společenství, do té doby tvořené především silnými, samostatnými státy, více organizovaným a ve snaze zabránit dalším konfliktům vzniklo mnoho dohod a smluv. Společně s tímto procesem se začal svět více propojovat i ekonomicky, což umožnilo vznik velkých a bohatých

společností. Velké nadnárodní korporace momentálně vlastní větší majetek než celá světová populace. V dnešním globalizovaném světě, který je ovládán penězi, tvoří tyto firmy jednu z nejvýznamnějších složek společnosti. Kontrolují totiž nejen obrovské množství majetku, ale také lidského kapitálu,

» pokračování na str. 5

OBSAH

- 2 Úhel pohledu
- 3 Hosté IV. workshopu
Ekonomika:
Všichni jsou si nerovni
- 4 **Rozhovor:**
Radana Makariusová
- 5 **Téma vydání:**
Nestátní aktéři
Recenze
- 6 **K situaci na Ukrajině**
Kdo bude hájit lidská práva?
- 7 **Seriál: Revoluční hnutí**
- 8 **Model OSN**
- 11 **Model NATO**
Model EU
- 12 **Právo:**
Právní rámec EU
Delegátský duel
- 13 **Soft skills:**
Jednání není přehlídka stanovisek!
International:
Way too close to North Korea
- 14 **Na čem běží summit?**
Sporná území:
Náhorní Karabach

TIRÁŽ

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149, vydává ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY – Žitná 27, 110 00 Praha 1; tel.: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz; **šéfredaktor:** Barbora Obračajová, tel.: 732 823 867, e-mail: chronicle@amo.cz; **redakce:** Matouš Hruška, Kristián Léko, Anežka Majdánková, Tereza Rasochová, Michaela Šrámková, Thu Thuy Truong, Petr Vystropov, **fotografie:** Martin Kalfař, Klára Procházková, Matúš Škorík, Michal Janata, Karel Havlík; **technická spolupráce:** Michal Long. Prezentované názory nemusí vyjadřovat stanovisko redakce (vydavatele).

Úhel pohledu

1. Andrej Babiš ministrem financí. Jak se podle vás dokáže popasovat s touto pozicí?

Václav Vlček
Model EU

1. Příliš nadějí do něj nevkládám. Úspěšná podnikatelská kariéra automaticky nezaručuje úspěch ve vedení rezortu financí. Nevěřím, že se Andrej Babiš dokáže vyrovnat se svojí rolí politika. Nevládne přijmout fakt, že stát není firma, že on není šéf a že musí mnohdy vyjednávat a dokonce i ustupovat.

2. Potenciál nadnárodních společností je vzhledem k jejich kapitálu určitě veliký. Světová politika je však komplexním procesem, do něhož vstupují i jiné subjekty (neziskové organizace, masová média, teroristické skupiny...) a v němž dle mého názoru nadále domínují jednotlivé státy.

Zdenka Šunková
Model OSN

1. Věřím, že se s touto funkcí popasuje dobře. Všichni mají od Andreje Babiše vysoká očekávání, což ho vystavuje do obtížné situace. Já pouze doufám v to, že si dokáže sestavit tým poradců, který bude složen z opravdových odborníků.

2. S postupnou globalizací a liberalizací světového hospodářství jsou velké nadnárodní společnosti nuceny vytvořit si takové portfolio, které jim pomůže obstát v mezinárodní konkurenci. Dle mého názoru se tyto společnosti staly klíčovými hráči na poli světové ekonomiky a razantně zasahují do národních politik jednotlivých států.

Ondřej Doskočil
Model NATO

1. O jeho schopnostech řídit financování firmy nepochybuji. Firma ale není stát a k občanům se nemůže chovat jako k zákazníkům. Také si myslím, že ministrem financí by neměl být velkopodnikatel a zároveň vlastník velkého mediálního koncernu. Dochází ke střetu

2. Jak zásadní vliv má podle vašeho názoru rychlý růst počtu nadnárodních společností na světovou politiku?

zájmů, a to rozhodně není v pořádku.

2. Nadnárodní společnosti se stávají silným aktérem na světové politické scéně, přičemž jejich vliv na světové dění se zvyšuje rok od roku. Je jen otázkou času, kdy budou muset státy vzít na vědomí jejich výrazné postavení, které zaujímají v ekonomické a politické sféře.

Tereza Rasochová
Místopředsedkyně WTO

1. V tomto ohledu jsem bez obav. Věřím, že akcionář společnosti Agrofert, odstupující představenstva, bývalý generální ředitel společnosti a ministr financí naleznou kompromisní řešení, které pozvedne vztahy mezi veřejným a soukromým sektorem na dosud nepoznanou úroveň. Dluhu je pravděpodobně nutná. Na druhou stranu je vhodné definovat způsob, kterým by oddlužovací programy fungovaly, tj. předlužené země musí plnit určité podmínky, aby jim dluh byl odepsán. Ovšem záleží na okolnostech vzniku dluhu a možnostech jeho obsluhy.

2. Zcela zásadní. Stát ztratil roli distributora bohatství vznikajícího uvnitř splývavých ekonomických a politických hranic. Co je dobré pro firmy, už nemusí být dobré pro stát. Ba naopak – zdá se, že nadnárodním společnostem se často daří lépe v podmínkách slabých států.

Filip Košťálek
Model OSN

1. Chápeme-li pozici ministra jako vrcholnou manažerskou pozici, potom se domnívám, že může Andrej Babiš v tomto postavení zúročit své bohaté zkušenosti z vedení vlastních firem. V jeho prospěch rovněž hraje přirozená podnikatelská zodpovědnost, která mnohým politikům často chybí.

2. Dle mého názoru je vliv nadnárodních společností na světovou politiku nepopíratelný. Nárůst jejich počtu by však neměl výrazně ovlivnit její směřování či fungování. Politika je již v současné době natolik symbioticky propojena s byznysem, že tento stav zůstane konstantní.

Hosté IV. workshopu

JAN MÜHLFEIT

Jan Mühlfeit momentálně působí na pozici Chairman Europe, Microsoft Corporation, kde reprezentuje Microsoft a jeho vedení ve vztahu k vládám jednotlivých evropských zemí, klíčovým evropským institucím, největším firemním zákazníkům a obchodním partnerům. Je také bývalým ředitelem české pobočky firmy Microsoft a rovněž bývalým viceprezidentem Microsoftu pro Evropu, Střední východ a Afriku.

IRAH KUČEROVÁ

Irah Kučerová je absolventkou Filozofické fakulty a Institutu ekonomických studií Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy. V současné době učí na FSV UK a také na Katedře mezinárodních vztahů a evropských studií Metropolitní univerzity Praha, kde vyučuje mimo jiné evropskou ekonomickou integraci a mezinárodní ekonomické vztahy. Je zároveň autorkou několika publikací, jež se těmito tématy zabývají.

MICHAEL ROZSYPAL

Michael Rozsypal moderuje v Českém rozhlasu Plus. Vystudoval politologii a mezinárodní vztahy na FSV UK, kde pokračuje studiem politologie. Semestr strávil na ULB v Bruselu. Pracoval jako redaktor v ČRo Radiožurnálu a od roku 2009 působí v Asociaci pro mezinárodní otázky. Dva roky byl také Hlavním koordinátorem Pražského studentského summitu, dnes je koordinátorem pro vnější vztahy AMO.

Všichni jsou si nerovni

commons.wikimedia.org

Americký sen diktuje prostou rovnici. Pokud člověk tvrdě pracuje a má potřebnou dávku štěstí, může dokázat cokoli. V poslední době se však ozývá stále více hlasů kreslících nad toto rovnítko otazník.

Když v roce 2011 třímal Michael Moore o 400 Američanech akumulujících ve svých peněženkách větší bohatství než celá polovina národa, přilil kapku do tsunami odporu proti pověstnému 1 %. Occupy Wall street znovu otevřelo kapitolu nekonečného příběhu boje chudých proti bohatým. O dva roky později to však vypadá, že Spojené státy mají jiný problém. Žebřík k americkému snu má totiž ztrhané laťky. A vyšplhat se po něm k úspěchu je stále složitější.

Amerika věří na úspěch. Když se v jedné

anekdotě koná na nejnuznějším americkém předměstí referendum o vystěhování chudých do ghetta, jsou všichni jednomyslně pro. Přeci budou jednou sami bohatí! Pověstný americký „spirit“ ovšem dostává zabrat. Pessimismus klíčící z pošlapaného amerického snu byl patrný i z Obamova poselství, které v rámci tradiční State of the Union předal národu. Hovořil o své povinnosti řešit situaci, kdy má průměrný Joe prachbídnou šanci vydělávat kdy víc než jeho rodiče. Jenže jak?

V 70. letech platilo, že co je dobré pro GM,

je dobré pro USA. Dařilo-li se největším zaměstnavatelům, dařilo se také jejich zaměstnancům, ergo celé zemi. Ovšem ve chvíli, kdy není nic snazšího než v kontextu globalizovaného trhu přesunout výrobu jinam a zaměstnat lidi ochotné pracovat stejně efektivně za méně nul na výplatní pásce, přestává bohatství prosakovat. A tak se může lehce stát, že zatímco průměrná mzda se vlivem rostoucích příjmů nejbohatších zvyšuje, sociální nůžky se dál rozvírají.

Zdá se, že miliardáře jsme ve společnosti v zásadě ochotni tolerovat – za předpokladu rovnosti šancí. A v tom je právě zakopaný pes. Zatímco v roce 1998 bylo podle Gallova institutu 81 % Američanů přesvědčených, že jim tvrdá práce může zajistit postup na společenském žebříku, dnes má v sociální mobilitu důvěru pouhých 52 %. Mnozí ekonomové sice poukazují na fakt, že bohatí jsou možná bohatší, než bývali, většinová společnost je ale daleko více rovnostářská. Směrodatný je však často spíše blíže neurčitý pocit davu než statistiky. A faktem je, že Američané začínají pochybovat o tom, že se jejich dětem podaří překonat stigma ZIP codu, s nímž se narodili. A pokud začíná úsměv tuhnout už i Americe... God bless Europe!

TEREZA RASOCHOVÁ

EKONOMIKA

ROZHOVOR

Otěže globálního vládnutí

» pokračování ze str. 1

Jak koncept globálního vládnutí s nestátními aktéry ovlivňuje státy?

Postupně dochází k erozi státní suverenity, neboť státy již po několik desítek let nejsou jedinými jednotkami systému a je jenom otázkou času a evoluce, jak dlouho si tu svou momentálně skálopevnou suverenitu udrží. To, že tady máme velice mocné i jiné aktéry, jakými jsou například nadnárodní korporace, které kolikrát mají vyšší obrat než HDP některých států, nás nutí uznat, že státy už přinejmenším nejsou jedinými pilíři současného systému.

Objevují se nám tedy určité subjekty s podílem na moci bez klasického demokratického mandátu či jiné legitimace. Co jim propůjčuje podíl na moci?

Zdrojem moci je podle mého názoru dnes rozhodně kapitál. Kdo má v rukou kapitál, drží i moc a v kapitalistické společnosti kapitál převažuje ostatní hodnoty. V moderních mezinárodních vztazích, od vestfálského míru, se systém obměňoval v závislosti na velkých válečných konfliktech. V 21. století se dostáváme jako poměrně vyspělé společenství do jiné situace. Víme již, že válka je škodlivá a směřujeme snahy k eliminaci tohoto jevu. Mezníky se však mohou stát jiné faktory, například to mohou být hospodářské krize jako krize distribuce kapitálu.

Není tím bodem poučení se ze současných krizí koncept corporate social responsibility?

Ano, společenská odpovědnost firem je výborným příkladem efektivního fungování v systému globálního vládnutí, kdy subjekty, primárně založené pro generování zisku, přichází s tím, že v zájmu dosažení ještě vyšších zisků hodlají podporovat různé aktivity, které nejsou samostatně výdělečné a tím pádem podporují rozvoj celé společnosti.

OSN má teď mimochodem aktivitu s názvem UN Global Compact, což je návrh spolupráce s nadnárodními korporacemi. A to tím způsobem, že OSN zaštiťuje aktivity korporací na základě splnění stanovených kritérií aktivitami v místě působnosti pobočky korporace. Pokud kritéria korporace splňuje, stává se součástí této iniciativy

Nedochází potom jen k nové formě fetišizace značky pouze za účelem navýšení zisku?

Určitě, to může být jeden z pohledů. Ale důležité je to, že i naprostý kalkul firem vede k dobré věci.

Jak byste definovala pojem globální občanské společnosti? Existuje vůbec?

Teoreticky se jedná o snahu, jak zaškatulkovat a ukotvit nově vzniklý obrovský počet nestátních aktérů, a tím je vlastně blíže pochopit a vytvořit identifikační prostor pro skloubení často protichůdných tendencí. Je otázka, kteří aktéři mohou do prostoru globální občanské společnosti patřit a kteří nikoliv. Například odbornice na toto téma Mary Kaldor definuje pojem globální občanské společnosti jako určitou societas civilis, neboli mírumilovné společenství, a zahrnuje zde téměř výhradně pozitivní nestátní aktéry. Jsou však i tací, kteří tvrdí, že tento prostor může být definován výrazně širěji. Je otázkou, zdali je možné zařadit vyloženě negativní aktéry, jako radikály, teroristy apod.

Jak probíhá determinace hranice, do které je skupina ještě považována za pozitivní či negativní?

To by bylo dle mého na Nobelovu cenu míru. Najít vzorec a možnost rozřazení kategorií i způsoby, jak se vypořádat s tím, že pro určitou skupinu obyvatel je aktér vnímán veskrze pozitivně, zatímco pro druhou velmi negativně. Tak je tomu například u hnutí

Hammás nebo Hizballáh. Na druhou stranu je faktem, že obě zmíněná hnutí mají dvě základní úrovně – na jedné straně provádějí sociální aktivity a na straně druhé mají velice radikální křídla, která potom vykonávají takřka opačné aktivity.

Ale nemusíme se dívat jen na tyto dva extrémní případy. Vezměme si třeba nevládní organizace, které protestují proti testům na zvířatech. Samozřejmě, je to nehumánní, zvířata jsou žijící bytosti, ale na druhou stranu jen díky pokusům na zvířatech byly nalezeny léky na některé závažné nemoci. Je velice těžké nalézt v těchto protichůdných zájmech průnik. Tam už pak rozhodují proměnné jako je počet příznivců na té či oné straně.

Ve své knize popisujete takzvaný fenomén al-Káida, mohla byste své hledisko přiblížit? (takto se píše v češtině : al-Káida)

Fenomén v tomto kontextu znamená jakousi úplně novou, bezprecedentní aktivitu nestátního aktéra, který byl schopen napadnout s obrovskými důsledky nejsilnější světovou mocnost. Žádný stát by se k takovému útoku neodhodlal. O al-Káidě do té doby prakticky žádný běžný člověk neslyšel a přesto dokázala, že se nám od 11. září otevírá zcela nová etapa v mezinárodních vztazích, hlavně v chápání současných globálních bezpečnostních hrozeb.

Problémem je také to, že al-Káida nemá pevně danou strukturu. Když se podíváme do historie moderního terorismu, který datujeme od konce 19. století, tak vesměs se jednalo o skupiny, které působily v konkrétní lokalitě, věděli jsme o jejich členech a cílech, byly transparentnější. Dnes je velice levné spáchat teroristický útok – to jsme mohli vidět na příkladu Bostonu, kdy byl útok spáchán za pomoci papinových hrců a hřebíků. Není potřeba žádné vedení, žádné financování a hrozba může přijít odkudkoliv. V tomto kontextu se jedná o nový fenomén.

Jak se má ke koexistenci s takovými subjekty, ať už negativními nebo pozitivními postavit stát?

Co se týká snahy eliminovat participaci negativních nestátních aktérů, tak to je proveditelné pouze lokálně na základě činnosti bezpečnostních složek. Jenže v systému působí několik států, které nejsou schopny se aktivně podílet na bezpečnostních aktivitách. Jejich vlády mohou negativní hnutí přímo i podporovat. To bylo zřetelné například u spolupráce al Káidy a Talibanu v letech 1996-2001. Mezinárodní společenství však nemůže lehce proti takovému státu zasáhnout, a to kvůli závazkům vyplývajícím z Charty OSN. Je však pravdou, že Charta vznikla v roce 1945 a moderní modifikace je již nutností, nicméně do toho se státům úplně nechce.

archiv R.M.

PHDR. RADANA MAKARIUSOVÁ, PH.D.

Odbornice na terorismus, autorka knih: Transformace světového řádu: Aktéři a globální vládnutí; Terorismus, globální terorismus a éra al-Káidy. O obou těchto tématech vyučuje na Metropolitní univerzitě v Praze na katedře mezinárodních vztahů a evropských studií a na IPS FSV UK.

Figurky světové šachovnice politiku

» pokračování ze str. 1

a jsou vlastníky klíčových technologií. Právě toto postavení dává jejich jinak obchodní činnosti politický aspekt.

PODMÍNKY VÍTĚZSTVÍ

Zatímco ve dvacátém století tlak nadnárodních korporací směřoval k udržení regulačních kompetencí na národní úrovni, nyní je jejich největším zájmem udržet volný mezinárodní trh, který by spadal pod mezinárodní dohled. Cílem je zabránit jednotlivým zemím, aby velkým společnostem kladly překážky či podmínky, nebo zvyhodňovaly své vlastní firmy. Naopak otázky sociální či týkající se životního prostředí vidí tyto společnosti raději v kompetenci národních vlád, kde je pro korporace mnohem snazší jejich regulaci ovlivnit. Navíc pro většinu zemí je výhodné, pokud k nim velké korporace přesunou svou činnost, neboť tím zvýší příjmy z daní a zaměstnanost obyvatel. Státy tak mezi sebou soutěží, který nabídne lepší podmínky pro přítomnost velkých firem.

Zájmy vlád a korporací se do jisté míry překrývají. Společnosti chtějí maximalizovat svůj zisk, ze kterého profituje i státní rozpočet. V dnešním světě je význam státu posuzován právě na základě jeho majetku, od kterého se odvíjí vše ostatní, včetně například vojenské síly. Na druhou stranu je však mnoho oblastí, kde se vládní a korporativní zájmy dostávají do střetu. Ať je to přístup firem k životnímu prostředí, po-

užívání takzvaných zelených technologií, nebo například otázka minimální mzdy či délka pracovní doby. Jakákoliv podobná regulace ze strany státu zvyšuje nároky na společnost a jejich náklady. Existuje tak silná lobby proti sociálním a environmentálním omezením.

PRAVIDLA HRY

Globální politika je dnes prakticky tvořena jednáními mezi státy, nevládními mezinárodními organizacemi a právě velkými korporacemi, na základě nichž vznikají standardy a normy, kterými je mezinárodní právo tvořeno. Proč ale státy připustí, aby se nadnárodní korporace účastnily těchto jednání? Politika stojí na principu něco za něco, bez jejich spolupráce by se efekt hospodářských embarg uvalených na státy porušující mezinárodní právo značně snížil, naopak by korporace mohly přesunutím výroby a peněz podpořit nedemokratické režimy třetího světa. Politici a mezinárodní organizace včetně OSN tak naopak sami zvou transnacionální korporace k jednání. Někteří vědci proto rovnou nazývají korporace politickými hráči. Faktem je, že velké firmy mají mnoho prostředků, jak politiku ovlivňovat. Mohou k tomu využívat svůj vliv na veřejné mínění skrze účast ve veřejných debatách, ovládnutí médií či sponzorování vědeckých a technických analýz. Zároveň mají mnoho prostředků jak ovlivnit samotné politiky a politické strany. Přes-

tože existuje přísná regulace a kontrola financování politických stran, sponzorování ze strany velkých firem je velmi rozšířené a je mnoho způsobů, jak pravidla obcházet. Jedním z nich je například darování jménem jednotlivých zaměstnanců společnosti. Nejvýznamnějším nástrojem velkých společností ale zůstává lobbying. Například v Evropském parlamentu je v současnosti zaregistrováno více než tři tisíce akreditovaných lobbistů, další působí na půdě národních parlamentů. Skrze vliv na národní vlády tak mohou velké firmy proniknout až do globální politiky. Ovšem státy a vlády většinou samy tíhnou k podpoře svých „domácích“ firem, politické zájmy jsou s ekonomikou úzce provázané. Diplomacii dnes vládne právě ekonomika, a politici a diplomaté běžně lobbují za své firmy. Příkladem může být velké výběrové řízení na dostavbu jaderné elektrárny Temelín, kdy byli čeští politici a úředníci zaplaveni diplomatickými návštěvami.

KDO JE NA TAHU?

Vliv nadnárodních korporací na globální politiku je nevyhnutelným produktem globalizace světa, jelikož byznys a politika se navzájem potřebují. Jedná se však o logický a pozitivní trend, nebo o nebezpečí, kterému bychom se měli bránit? Lze globalizovat s výjimkami?

ANEŽKA MAJDÁKOVÁ

RECENZE

Machiavelli mezi republikanismem a demokracií

Kdy a kde vlastně vzniká moderní demokracie? Pokud by někdo tipoval severoitalská města, měl by pravdu. Když ale dojde řeč na například středověkou Florencii, nelze nezmínit postavu politického filozofa Nicola Machiavelliho. Kdo by se však domníval, že tento teoretik je pouze vynálezce zavrženého politického oportunismus, nemohl by se více plést. Tým autorů z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy ve své knize „Machiavelli mezi republikanismem a demokracií“ ukazuje, jak je možné interpretovat jeho práci jako jeden ze zdrojů moderní demokracie. Nevěříte? Tak si tuto knihu nenechte ujít. .

Přemyslovská epopěj

I když na PSS simulujeme současnou diplomatickou scénu, neuškodí se občas podívat, jak vypadala politika v dřívější době. Přemyslovská epopěj historika a spisovatele Vlastimila Vondrušky je skutečně exkurzem, který je v mnoha věcech výjimečný. Pokud patříte mezi čtenáře akčních knih, budete tímto historickým románem nadšeni. Jak to? Vondruška se totiž moc nezabývá rozvláklými dialogy, ale popisuje velice věcně drsný život ve středověkých Čechách, a to zhruba od mládí Přemysla Otakara I. A věřte, že tolik napětí, válečných výprav, milostných pletek a diplomatických intrik není snad ani ve Hře o trůny.

National Geographic – Apokalypsa, vzestup Hitlera

Určitě jste již viděli řadu dokumentů z období nacistického Německa a druhé světové války. Stejně tak osoba Adolfa Hitlera patří k jednomu z nejméně zpracovávaných postav moderní historie vůbec. Avšak přesto, se v posledních letech objevil nový dokument od National Geographic, který stojí za to. Ne snad, kvůli novým informacím (ačkoliv ty má také zpracovány precizně), ale kvůli formě. Tento dokument používá výhradně dobové závěry, vyretušované a kolorované takovým způsobem, že zachycují tuto pohnutou dobu tak, až se vám zdá, že jde skutečně o televizní reportáž. Hodnocení přes 90% na IMDB vám také může leccos napovědět o kvalitě tohoto díla.

K situaci na Ukrajině

Domnívám se, že demonstrace na Majdanu Nezalezhnosti (náměstí Nezávislosti) se v západních, ale i ve východních médiích, prezentuje nepřesně. A protože tou nejlepší zbraní každého ministra či ministryně je informovanost, rád bych zde vyjádřil trochu jiný náhled na to, co vlastně mohou znamenat pro Ukrajinu demonstrace, které se nyní skloňují ve všech pádech.

Domnívám se, že demonstrace na Majdanu Nezalezhnosti (náměstí Nezávislosti) se v západních, ale i ve východních médiích, prezentuje nepřesně. A protože tou nejlepší zbraní každého ministra či ministryně je informovanost, rád bych zde vyjádřil trochu jiný náhled na to, co vlastně mohou znamenat pro Ukrajinu demonstrace, které se nyní skloňují ve všech pádech.

Největším důvodem pro existenci eukromajdanu není, jak by alespoň sám název napovídal, Evropská unie, ale Ukrajina samotná. Asociační dohoda s EU byla oním katalyzátorem pro děj událostí, to ano, ale to ještě neznamená, že by tento fakt způsobil takové pozdvižení v celé Ukrajinské společnosti. Důvody tamní revoluce jsou daleko prostší. Korupce, nespokojenost s vládnoucí klikou a hrozná politická kultura.

Po Oranžové revoluci v roce 2004 totiž

nečekávali Ukrajinci nic menšího než revoluci. Jenže ta nenastala. Moc se zkrátka jen přesunula na západní Ukrajinu, respektive na její myšlenkový proud. Zavedení ukrajinštiny jako jediného úředního jazyka (v zemi s nejméně 40% ruský mluvícího obyvatelstva), ocenění Stepana Bandery (člověka, který je mnohými spojován s masakry civilního obyvatelstva během 2. sv. války) řádem Hrdinů Ukrajiny a prakticky nulové výsledky boje s korupcí - to a mnoho dalšího byly výsledky Oranžové revoluce. Když se v roce 2010 obyvatelstvo ve volbách (do určité míry zkorumpovaných a zfalšovaných) vyjádřilo proti dosavadní politické scéně a zvolilo si za nového prezidenta Janukovyče, opět nenastala žádná revoluce, ale jen došlo k dalšímu přesunu moci. Tentokrát k východnímu myšlení. Mafie, zkorumpovanost a orientace na Rusko - tak by se mohla podepsat dosavadní

vláda. To není velmi šťastná politika jedné ani druhé strany.

Můžeme tedy říci, že v politice, alespoň v té dosavadní, nevidí Ukrajinci možnost změny. A právem. Pokud tedy někde existuje naděje na určité sjednocení Ukrajiny a jejího myšlení, můžeme ji vidět právě v revoluci na Majdaně. Ano, stále se zde objevují vlajky jednotlivých politických stran, hlavně červeno-černá vlajka „revolučních“ banderovců, ale čím dál tím více můžeme vidět modro-žlutou vlajku Ukrajiny. Na náměstí se zpívá ukrajinská národní hymna a recituje se ukrajinský národní básník Taras Hryhorovič Ševčenko. Na sloganech se neobjevují jen hesla v ukrajinštině, ale i hesla v ruštině. Na pódiu na náměstí nevidíme jen staré pány, jak recitují básníky již dávno zapomenuté a zpívají národní písně, ale spatříme i moderní rockové kapely a současné spisovatele - všichni ti chtějí změnit svou zem. A to je to, co chybělo revoluci oranžové - celonárodní duch. Takový mejdan pro všechny.

Dle mého nyní leží před Ukrajinou jedinečná šance. Je nutné využít onen spontánní vox populi pro to, aby bylo možné spojit nejen politické strany opozice, ale Ukrajinu východní i západní, Krym i Zakarpatí, Kyjev i Donbas a tak dále. Rukavice byla hozena do ringu a na společenství nejen ukrajinském, ale i celosvětovém, leží ten úkol, dohlédnout na to, aby tuto pomyslnou rukavici nezvedla strana, která se bude snažit Ukrajinu dále jen rozdělovat. A že takových je!

A do té doby, než se do toho ringu někdo takový odváží, pošlete na něj Kličkovu staršího bráchu, ten už ho srovná.

JIŘÍ ŠMEJKAL
MODEL EU

Kdo bude hájit lidská práva?

V listopadových volbách do Rady pro lidská práva OSN uspěla řada zemí, které jsou dlouhodobě ostře kritizovány právě za nedodržování lidských práv. Lze se obávat, nakolik bude Rada schopná a vůbec ochotná čelit současným problémům.

Nedílnou součástí podzimního zasedání Valného shromáždění OSN jsou volby do jednotlivých výborů organizace. Po překvapivém odmítnutí křesla nestálého člena Rady bezpečnosti ze strany Saúdské Arábie, jejíž kandidatuře dříve vyjádřily podporu arabské státy i asijsko-pacifická regionální skupina OSN, přineslo i hlasování do Rady pro lidská práva (UNHRC) nečekané výsledky. Sedmačtyřicetiletá Rada pro lidská práva byla založena v roce 2006 coby hlavní mezivládní panel spadající pod Valné shromáždění, který se zabývá ochranou a podporou lidských práv.

Mezi úspěšné kandidáty se, mimo jiné, zařadily Rusko, Čína, Kuba, Vietnam, Alžírsko či již zmíněná Saúdská Arábie, ve prospěch které stáhlo svou kandidaturu Jordánsko, jež by mělo být následně dodatečně zvoleno do Rady bezpečnosti. Všechny uvedené státy jsou ovšem častým terčem kritiky nevládních organizací i dalších členských zemí OSN pro mnohdy flagrantní porušování základních lidských práv a svobod svých obyvatel či nerovného zacházení vůči ženám a etnickým, náboženským či sexuálním menšinám.

V orgánu mají převahu africké, blízkovýchodní a východoasijské země, u nichž v řadě případů nestojí lidsko-právní agenda v čele jejich zahraničněpolitických zájmů. Mandát navíc současně běží například Venezuele, Demokratické republiky Kongo, Pákistánu, Sierra Leone nebo Pobřeží Slonoviny. Na místě jsou tedy obavy o budoucí akceschopnost UNHRC. Strategická partnerství a vzájemná podpora těchto zemí na půdě OSN mohou výrazně omezit škálu témat, jimž se bude výbor věnovat. Ta citlivější nemusí vůbec dojít na pořad jednání. Pokud k tomu již dojde, nemusí vést k hmatatelným výsledkům. Přijaté dokumenty se pod tlakem těchto států mohou omezit jen na velmi povrchní a obecná konstatování bez rozhodného stanoviska, jasné identifikace pochybení či důrazné výzvy k nápravě.

Třebaže závěry z jednání orgánu nejsou závazné a vymahatelné, nabízejí mezinárodnímu společenství prostor pro zkoumání a řešení problematiky dodržování lidských práv ve světě. Nemusí se týkat jen dění v Sýrii nebo Egyptě, ale i aktuální situace v některé ze zemí, jež právě ve volbách do Rady uspěly. Politický vliv Číny, Ruska či latinskoamerického bloku kolem Kubu a Venezuely však může být jen projednání takto závažných otázek úspěšně zabránit a fungování UNHRC zcela ochromit. Snahy o

určitou spolupráci těchto zemí jsou pak patrné i z přijatých dokumentů, jež se důsledně vyhýbají kritice právě ruských či čínských poměrů. Obdobně to platí i pro jejich blízké spojení.

Jelikož se po několika letech v Radě pro lidská práva sešli i všichni stálí členové Rady bezpečnosti OSN, lze očekávat, že většina z kontroverzních témat bude alespoň nastolena a výsledkům práce výboru bude věnována větší mediální pozornost. O efektivní působení orgánu se budou pravděpodobně zasazo-

vat i ty státy, které jsou dlouhodobě v agendě dodržování lidských práv velmi aktivní, mezi nimi i Česká republika, jejíž mandát v UNHRC vyprší příští rok.

Přesto výsledky voleb vyvolávají určitou skepsi. Závratné zisky hlasů z tajné volby napovídají, že nově zvolená skupina států je schopna účinně zamezit zapojení Rady pro lidská práva právě v oblastech, kde by její zainteresování bylo nejpřínosnější.

MARTIN BUČEK

Dvojitá revoluce v Nicarague

SERIÁL: REVOLUČNÍ HNUTÍ

gobalconversation.org

V jednom z minulých dílů této rubriky jsme se věnovali rumunské revoluci. Zatímco na konci osmdesátých let se vlna revolucí dotkla zejména zemí východního bloku, o dekádu dříve to byly spíš pravicové autoritářské režimy, které musely čelit řadě povstání.

Zatímco v roce 1968 v Československu a v roce 1956 v Maďarsku Sovětský svaz ukázal, že se bude svého vlivu držet zuby nehty, není třeba si dělat velké iluze o druhém pólu studené války. Spojené státy za dobu jejího trvání mnohokrát ukázaly, že jsou ochotné tvrdě zasahovat proti levicovým a komunistickým vládám všude po světě. Oblíbeným místem pro tyto zájmy americké vlády byla Latinská Amerika a v ní pak hlavně Kuba a právě Nikaragua.

HORKÉ LÉTO

V roce 1961 bylo v hlavním městě Nikarague skutečně horko. Vláda politického klanu Somozů, kteří od dvacátých let ovládali Nikaraguu, se stávala pro většinu obyvatel čím dál méně snesitelnou. Somozové vládli tvrdou rukou a jejich diktatura se opírala o podporu nadnárodních korporací a americké zbraně, které jim Bílý dům s chutí dodával za podporu amerických zájmů v oblasti. Mladí studenti, kteří se odpoledne scházeli na tamějších univerzitách, pociťovali tyto nespravedlnosti více než kdokoliv jiný. Právě oni začali organizovat podzemní hnutí, které se snažilo propojit jednotlivé části společnosti, které by se mohly diktatuře postavit. Věděli, že hodně riskují. Somozové byli známí po-

užíváním mučení, mimosoudních poprav, tvrdou cenzurou a omezováním sdružovací svobody. Postupně tak vznikl FSLN, levicová militaristická levicová skupina, která spojovala mnoho částí nikaragujské společnosti. Od zemědělců, dělníků až po městské univerzitní intelektuály. Hlavně ale měla zdroje na boj s diktaturou klanu Somozů.

FSLN bojovala klasickým guerillovým stylem. Unášela vládní představitele, zabíjela generály, ničila armádní i vládní infrastrukturu a hlavně získávala drtivou podporu všude s výjimkou hlavního města, bašty Somozů. V jedné akci se bojovníkům FSLN podařilo unést přes dva tisíce členů vládnoucí kliky a získat za ně obrovské výkupné. Jejich strategie slavila úspěch i mezinárodně. Represe, ke kterým se Somozové uchýlili, byly tak brutální, že se od nich odvrátila i Americká administrativa prezidenta Cartera. V roce 1979 tak FSLN ovládala 90 % území, vláda rezignovala a revoluce slavila vítězství.

JEDEN KROK VPŘED DVA VZAD

Velké levicové kulturní projekty často nedopadají dobře. Ale kurz, který FSLN po svém vítězství nastoupila, se ukázal být překvapivě efektivní. Kulturní reformy, které zavedly, dokázaly snížit míru negra-

motnosti v rozvrácené zemi z 50 % na cca 10 % a i v ekonomické oblasti se FSLN dařilo. Ovšem ne takovým způsobem, jakým by se líbilo jejich sousedům. I když Nikaragua měla v období této revoluční vlády výjimečně dobré vztahy s mnoha latinsko-americkými zeměmi a zejména pak s komunistickou Kubou, Spojené státy sledovaly tento vývoj velice pečlivě.

Se změnou administrativy prezidenta Cartera, kterého vystřídal prezident Reagan, se v postoji USA leccos změnilo. Bílý dům si přestal brát servítky a rozhodl se, že je potřeba proti Nikaragujské revoluci zakročit. CIA opět začala dodávat zbraně příznivcům sesazených Somozů, kteří čekali v exilu, zaminovala Nikaragujské přístavy, aby vláda nemohla dostávat zahraniční pomoc a začala trénovat tzv. Contras, kteří proti vládě bojovali. Země upadla do další občanské války, která trvala až do devadesátých let. Ačkoli byl boj FSLN proti diktatuře drsnou dobou, ve srovnání s touto druhou válkou se jednalo o selanku. Contras používaly brutální metody k podlomení moci revoluční vlády a přitom nespěchaly. Po dalších deseti letech byla země tak vyčerpaná, že ve volbách FSLN postupně ztrácela, až nakonec přišla o většinu v parlamentu a revoluční období skončilo.

Leckterá země si tak prošla svým revolučním vývojem a pro Nikaraguu to bylo období skutečně drsné.

MATOUŠ HRUŠKA

Rada bezpečnosti – UNSC

PROGRAM IV. WORKSHOPU

- Velkolepé přivítání
- Přednáška o jednacím řádu II.
- Jednání nad III. bodem agendy
- Přednáška na historickou krizi
- Grandiózní zakončení

Ačkoliv se říká, že po třetí to bývá kritické, minulé přípravné setkání bylo pro Radu bezpečnosti jedním z těch doposud nejúspěšnějších. A tak, zatímco se delegáti stávají čím dále více suverénními rutinéry, nepřestávají se na ně ze všech stran hrnout nové výzvy. A ty na ně samozřejmě čekaly i na třetím přípravném setkání.

JAK TO VYPADALO?

Orgánová část v UNSC odstartovala přednáškou na jeden z bodů agendy – tentokrát o situaci v Západní Saharě. Své rozsáhlé znalosti o tomto tématu nakonec ukázala nejen přednášející, ale i delegát Azerbajdžánu. Nutné je zmínit i zcela novou a originální soutěž o „krále demagogů“, která kladně hodnotila ty delegáty, kteří dokážou nejlépe přeručovat fakta, hrát na city a elektrizovat publikum a která se setkala s fenomenálním úspěchem. A po přednášce o mírových misích OSN si při

archiv

jednání mohli naši delegáti konečně vyzkoušet všechny své nově nabyté dovednosti. Do jednání se nakonec zapojili všichni přítomní a strhla se bouřlivá debata o řešení nesnadné situace v Demokratické republice, které udávali tón zejména Spojené státy a Spojené království na jedné straně a Rwanda s Ruskou federací na straně druhé.

CO NÁS ČEKÁ

Čtvrté přípravné setkání nejdříve naváže druhým pokračováním přednášky na jednacím řádu, které nás seznámí i s pokročilejšími kličkami, které v jednacím řádu

můžeme nalézt. Hned vzápětí to budou delegáti moci využít při jednání nad Západní Saharou. Vzhledem k tomu, že jde o poslední připravený bod agendy, je to pro delegáty jedna z posledních příležitostí porovnat síly, zamíchat kartami a ukázat jak asi bude vypadat jednání na konferenci. Tentokrát ovšem jednáním workshop nekončí a na delegáty na závěr čeká ještě poslední přednáška, která je zasvětila do náplně pátého workshopu – přednáška o historické krizi.

DOMINIK PRESL

Hospodářská a sociální rada – ECOSOC

PROGRAM IV. WORKSHOPU

- Bod agendy
- Host – zadlužení
- Ekonomické okénko
- Jednání

Nebyl by to Pražský studentský summit, kdyby po třetím přípravném setkání nepřišlo čtvrté. A tak se k vám i dnes vracíme s krátkým přehledem, co bylo a nástinem toho, co teprve bude. Předně musíme zmínit jeden úkaz. Stejně tak, jako se z housenky stává motýl, i delegáti prochází značným vývojem. Také oni již opouští svoji kuklu počátečního strachu a nervozity a s vervou se pouští do světa diplomacie.

NOSTALGICKÁ VZPOMÍNKA

Na minulém workshopu už šlo opravdu do tuhého. Nejdříve delegáty uvedl do pravidel argumentace svoji přednáškou Michal Pečeňa. Na krátkých debatách jsme si pak vyzkoušeli nově nabyté poznatky a když už v nás byla ta správná argumentační nálada, mohli jsme se pustit do divočiny vyjednávání, abychom plně rozvinuli své schopnosti. Naprostá většina delegátů a delegátek

archiv

ECOSOCu byla naprosto famózní, přesto si nemůžeme odpustit jmenovat pár těch, kteří do debaty přispěli o něco větší měrou. Celou diskuzi neohroženě začala delegátka Estonska. Častými výstupy pak rozproudili debatu delegáti Mexika, Angoly, Kanady a Švýcarska. Nesmíme opomenout ani delegátku Japonska, která absencí svého řádného projevu nahradila hned několika, velmi povedenými reakcemi. Dále si uznání zaslouží delegátka Itálie, která nás seznámila se stavbou mlékárny. Chválit bych mohl dál a dál, ale to by delegáti zpychli a to nemůžu dopustit. Zvláště ne, před čtvrtým workshopem, který se ponese v duchu peněz (a jejich nedostatku). Spolu s hostem se podíváme na pro-

blematiku zadlužení, abychom tak byli řádně připraveni na další bod agendy. Pro zlepšení finanční gramotnosti, si uděláme ekonomické okénko, kde se seznámíme s nejdůležitějšími pojmy. Samozřejmě nesmíme opomenout ani jednacím řád, jehož znalost budete moci ihned využít při jednání na téma zahraničních pracovníků.

PŘÁNÍ ZÁVĚREM

Na závěr mi nezbývá, než vám popřát, abyste si čtvrtý workshop užili co nejvíce a aby jednání bylo ještě plamennější, reakce brysknější a vystupování neskonale elegantní.

TOMÁŠ OPAT

Rada pro lidská práva – HRC

archiv

Pražský studentský summit se minulým přípravným setkáním úspěšně přehoupl do své druhé poloviny. Jsou před námi již jen dvě setkání a následná konference, na kterou se budeme opět společně připravovat na půdě Vysoké školy ekonomické.

MINULÉ SETKÁNÍ

Během druhé lednové soboty jsme se v průběhu odpolední části věnovali druhému bodu agendy, kterým byly mimosoudní popravky. Stejně tématu se týkala i následná diskuse v regionech a jednání, při kterém jsme si vysvětlili další mechanismy jednacího řádu, jejichž znalost je napros-

tým základem pro konferenci. Nutno podotknout, že nás řada delegátů příjemně překvapila svoji aktivitou a dobrou prací, kterou během celého odpoledne předváděli – zejména pak delegátky Brazílie, Súdánu, Izraele, Ruska a Běloruska a delegáti Myanmaru, či Jihoafrické republiky. Musíme však pochválit i ostatní delegáty, kteří se aktivně zapojovali do jednání a odvážně čelili verbálním atakům okolí.

PŘEDPOSLEDNÍ WORKSHOP

Zbývají nám dva workshopy a práce máme neustále mnoho, proto i únorová sobota bude programově různorodá. Kromě třetího

PROGRAM IV. WORKSHOPU

- Třetí bod agendy
- Univerzální periodická revize
- Diskuse v regionech
- Jednání

bodu agendy, který si opět představíme, nás čeká již tradiční jednání po regionech, během kterého si společně ujasníme priority v rámci regionů a společný postup. Čeká nás také prezentace na univerzální periodickou revizi, se kterou jsme se již částečně seznámili na první přípravném setkání - nyní tedy naše znalosti rozšíříme, abychom byli plně připraveni na březnovou konferenci. Stejně jako minule bude prostor pro vaše stanoviska, neboť součástí programu bude i jednání.

Závěrem lze dodat snad jen neskromné přání, aby se naše společná sobota vydařila a abyste využili své připravenosti a aktivně se zapojili do jednání a diskusí, minimálně stejně tak, jako doposud a že se nás na půdě Rady pro lidská práva sejde co nejlépe a zažijeme spolu další nevšední odpoledne.

IVETA ZETOCHOVÁ

Organizace OSN pro výchovu, vědu a kulturu – UNESCO

archiv

Třetím workshopem jsme se přehoupli do druhé poloviny přípravné části. Konference se blíží a delegáti UNESCO si pilně připravují své argumenty a stanoviska, k dokonalosti vybrušují svůj mluvený projev a hledají mezi svými přáteli spojence a „nepřátele“. Třetí přípravné setkání delegáty postavilo do úplně nové role. V rámci přijímání památek na Seznam světového dědictví UNESCO se z nich stávají nezávislí odborníci.

STANOVISKA, REGIONY A GENDER

Jako první na řadu přišlo hodnocení druhých (posledních) stanovisek, kde bylo vyzdvíženo největší zlepšení. V regionech jsme se zaměřili na to, „jak být správným delegátem“, konkrétně na strategii vyjednávání. Po krátkém zahřátí formou asociačního cvičení

následovala výměna stanovisek zakončená hledáním potenciálních spojenců.

Místopředsedkyně Bára a Adriana (genderově velice nevyrovnané duo) připravili genderově nekorektní diskusní aktivitu. Skupiny rozdělené podle pohlaví dostávaly otázky týkající se stereotypů. „V obecné rovině se po většinou všichni shodují, ale jakmile dojde na dílčí problémy, tak se již delegáti/delegátky názorově rozcházejí,“ hodnotila aktivitu Bára.

APELUJÍC?!

Následně místopředsedkyně Verča všechny seznámila s dokumenty reálné UNESCO, ale taky s postupem jak navrhnout, měnit a schvalovat dokumenty na Summitu. Během jednání si delegáti vyzkoušeli další formu jednání, která byla zmíněná při regionech jako ideální nástroj pro vytváření strategie a dokumentů, a

PROGRAM IV. WORKSHOPU

- Diskuze s prof. Helenou Illnerovou
- Regiony
- Světové dědictví UNESCO
- Kritické myšlení

to neformální jednání. Došlo i k pokusu podat dokument, nicméně vše neproběhlo formálně správně a na opravu už nezbyl čas.

Na závěr proběhlo seznámení s delegátskou nominací na Seznam světového dědictví UNESCO, které nás bude provázet až do samotné konference. Po výběru památky už delegáti pracují na zadané Malé nominační zprávě, která je základem pro jejich další činnost.

A DNES?

Dnes delegáty čeká výjimečná návštěva. O obou bodech agendy bude hovořit Prof. RNDr. Helena Illnerová, DrSc.. Delegáti také budou mít prostor rozvíjet své kritické myšlení a rétorické schopnosti. V regionech si vyzkouší skutečnou novinářskou práci, mají se tedy na co těšit!

JAN ŠOTOLA

Program OSN pro životní prostředí – UNEP

Na dopolední části třetího workshopu jste si poslechli přednášku a následně vedli debatu na téma

e-diplomacie a také úlohy sociálních sítí (například twitteru) na poli diplomacie. Někteří z vás určitě napadlo, zda-li byste tuto formu jednání nemohli také na Summitu použít. Pokud jste jedním z těchto lidí a myslíte si, že by se vám během konference mohl tento druh diplomacie hodit, proč nezkusit využít orgánové skupiny na Facebooku? Je tam naprostá většina delegátů, se kterými budete na konferenci jednat. Alespoň za zkoušku to stojí určitě, nemyslíte?

V odpolední části jste si poslechli a shlédli prezentaci backgroundu k třetímu bodu agendy, který se týká Ochrany krajiny, po které následovala krátká rekapitulace nejdůležitějších článků jednacího řádu. S jeho úplným zněním a zejména s články týkajícími se projednávání dokumentů, budete podrobně seznámeni v odpolední části tohoto workshopu, vůbec ale nebude na škodu, když si ho před Konferencí ještě jednou projdete, usnadní vám to orientaci v jednání a pomůže v prosazování vašich zájmů.

POVEDENÉ JEDNÁNÍ

Jak v regionálním jednání, tak i v následném jednání celého orgánu jste si mohli všimnout,

archiv

PROGRAM IV. WORKSHOPU

- Proč to celé děláme?
- Jednací řád pro pokročilé
- Jednání o III. bodu agendy

že i přes neúčast velkých států jako je například Čínská lidová republika je možné konstruktivně jednat a docházet ke společným závěrům. Tento fakt jen dokazuje to, že není malých států.

Při jednání jste narazili na problém rozdílu obecné a podrobné diskuze. Obecná diskuze slouží k přednesení stanovisek států, podrobná už k jednání o možných řešeních.

Také jste si několikrát vyzkoušeli formální otázky na předsednictvo i na delegáta. Většina z nich sice nemohla být uznána jako formální otázka, ale to nevadí, zkoušejte to dál.

Na dnešním workshopu budete jednat o třetím bodu agendy. Rádi bychom touto formou poděkovali všem delegátům, kteří se pravidelně zapojují do diskuze a zároveň vyzvali méně aktivní delegáty, aby se nebáli přihlásit, přednést stanovisko svého státu a pomoci tak dojít k závěru, který bude přijatelný pro všechny.

Těšíme se na vás.

ŠIMON PEPŘÍK

Světová obchodní organizace – WTO

archiv

Třetí workshop utekl jako voda a to zejména díky pilnosti našich ministrů, kteří byli ochotni o prázdninách pročítat background report na téma liberalizace obchodu službami, zjišťovat si informace o stavu závazků a výjimek svých zemí či si dát záležet na stanovisku.

KVALITA PŘEVÁLCOVALA KVANTITU

I přes poměrně náročný deadline dorazilo úctyhodných dvacet stanovisek. Velkým překvapením byla pro předsednictvo kvalita stanovisek, která zaznamenala mezi druhým a třetím workshopem velký vzestup. Jsme moc zvědaví, zdali ministři neusnou na vavřínech a budou na sobě pracovat dál.

Tradičního bludišťáka (časopis The Economist) za nejlepší stanovisko si zasloužil ministr Čínské lidové republiky. Skvělými stanovisky se mohli pochlubit také ministři Brazílie, Turecka, Malajsie či ministryně Kanady.

JEDNÁNÍ NAOSTRO

Na třetím workshopu probíhala tzv. signalační konference WTO, kde si ministři v obecné diskuzi „naznačovali“, v čem jsou ochotni v rámci liberalizace obchodu službami ustoupit, případně za jakých podmínek, a naopak které sektory služeb ještě nechtějí plně otevřít konkurenci. Skvělou zprávou je, že téměř všichni ministři našli odvahu se svým stanoviskem vystoupit, což dalo základ velice kvalitnímu jednání v podrobné diskuzi. Ta

PROGRAM IV. WORKSHOPU

- Hlavní prezentace k třetímu bodu agendy
- Jednání o „Intellectual property & Public health“
- Trailer ke čtvrtému bodu agendy

probíhala převážně v režimu kuloárního jednání, které je tak nezbytné pro dosažení konsenzu. Ministři vytvořili vyjednávací skupiny zemí s podobným postojem k liberalizaci, urovnali si společné cíle a vydávali se jednat s ostatními skupinami.

Jednání bylo neskutečně živé a konstruktivní, ale pro ministry příliš krátké... tedy, pokračování na konferenci! Velkou pochvalu si zasloužili ministři USA, Brazílie, Kataru a ministryně Mexika a Jihoafrické republiky.

CO NÁS ČEKÁ A NEMINE

Na čtvrtém workshopu se zaměříme na téma duševní vlastnictví a veřejné zdraví (Intellectual property & Public health), kde opět bude dán velký prostor jednání, a to nejen tomu klasickému, ale i... no nechte se překvapit!

PETRA MACKŮ

Model NATO

As we are slowly getting closer and closer to the conference, the preparation for it becomes more current topic. So is the agenda, which is supposed to be approved at the conference and yet will be negotiated during further workshops.

During the last workshop the ambassadors were familiarized with the rules of procedure, which are critical part to the North Atlantic Council. Just following the introduction, there was the chance of applying the rules to practical negotiation through simulated small version of several historical crisis, including the Prague Spring or Kosovo conflict.

DISTINGUISHED GUEST

Afterwards Model NATO was pleased to welcome Amir Ahmadzai, the cooperator of Pe-

ople In Need Czech Republic, who provided extraordinary information on the Afghanistan future development issue from the viewpoint of an Afghan citizen.

Thanks to the information delivered by our honorable guest, together with previously prepared position papers, the ambassadors were ready to negotiate the topic of Post 2014 Afghanistan within North Atlantic Council session, where the rules of procedure had to be applied in larger scale than previously that day. It has to be said that the ambassadors did cope with the issue very well not only in their position papers (namely we would like to highlight the work of Ambassadors of Denmark, Estonia or Turkey), but they did very well also in the negotiations led by very active ambassadors of the Netherlands, Luxembourg

PROGRAMME OF THE IV. WORKSHOP

- Rhetorics and "Minute Waltz"
- Guest lecture on Functioning of NATO
- Theory of negotiation and Oxford negotiation game
- NAC Session on UAVs

and the USA. We firmly believe that all the Ambassadors will keep up the good work.

WHAT'S UP NEXT?

Today, participants of Model NATO may look forward to hearing information about real NATO and its internal processes given by our guest Tomáš Šindelář, or presentation on how to effectively and efficiently negotiate with practical experience. Last but not least, the ambassadors will have the chance to try to negotiate within North Atlantic Council session once again, this time with the topic of unmanned aerial vehicles, which are a very complex and controversial issue therefore the negotiation will put all skills to a test. We wish you to enjoy the workshop as much as you can!

JIŘÍ HAVLÍČEK

Model EU

PROGRAM IV. WORKSHOPU

- Přednáška hosta
- Argumentační hra
- Jednání

Leckdo asi tuší, že průměrný vysokoškolák počátkem ledna řeší, jak se stihne naučit na všechny zkoušky a připravuje si časový plán na odevzdání všemožných seminárních i jiných prací. Přes tento nápor studijních povinností si velká většina účastníků Modelu EU udělala počátkem ledna čas a opět se dostavili do „summitních škamen“ na Vysoké škole ekonomické.

NEJPRVE FAKTA

Třetí workshop začal zostra – letos poprvé nás navštívil expert, konkrétně Petr Bínhack, bývalý analytik AMO v současnosti působící na Fakultě sociálních věd UK. Účastníky velmi přístupnou formou seznámil s prvním bodem agendy, a sice revizí směrnice o jaderné bezpečnosti. Díky jeho fakticky bohaté prezentaci pochopí základy této problematiky jistě bez potíží každý delegát. Chtěli bychom „vypíchnout“, že po zhruba hodinové přednášce

následovala velmi bohatá diskuse, snad každý druhý z našich svěrenců měl dotaz či připomínku k tomuto zajímavému tématu. Dozvěděli jsme se tak například, že nabourat velké dopravní letadlo do reaktoru jaderné elektrárny není úplně snadný úkol pro případného teroristu.

ODLEHČENÝ PROGRAM

Jelikož jsme tušili, že v „předvečer“ zkuškového nebude mít každý chuť diskutovat o detailech evropských legislativních aktů, připravili jsme spíše odlehčený program. O to více však byli všichni delegáti zapojeni. Argumentační hra kom-

binovala úvodní řeči, repliky, dupliky, závěrečné řeči... vše velmi svižně, ale zároveň důkladně. Většina argumentačních duelů byla velmi vyrovnaná, vítězně z nich (dle názoru pléna) vyšli zástupci Dánska, Kypru, Maďarska, Finska, Malty, Švédska, Nizozemska, Lotyšska a Portugalska. Ale úplně všem diskutujícím velmi děkujeme za pěkné výkony a v neposlední řadě za skvělou zábavu.

Na třetím workshopu na delegáty čeká kombinace odborné přednášky, jednání na aktuální téma, ale dojde i na nějakou tu odlehčenou aktivitu.

KRISTIÁN LÉKO

PRÁVNÍ ASPEKTY MEZINÁRODNÍHO DĚNÍ

Evropská unie – zvláštní právní hybrid

Politická a ekonomická unie, čítající od července loňského roku již 28 členských států, mající za cíl vytvoření Evropy bez válek, společného trhu, hospodářské a měnové unie... a tak dále. Namísto tisíckrát omletých informací a institucionálních otázek se dnes v našem seriálu podíváme na fungování tzv. evropského práva, velmi pozoruhodného právního systému.

Právní základ Evropské unie spočívá na mezinárodních smlouvách, ratifikovaných dobrovolně a demokraticky všemi členskými státy. Základ je tedy stejný jako u řady jiných mezinárodních organizací (např. OSN, Rada Evropy, Mezinárodní organizace práce), ale EU se od všech ostatních mezinárodních organizací výrazně odlišuje, a to zejména existencí svébytného právního řádu, který funguje v rámci pravomocí, které na EU přenesly členské státy. Pro ně to znamenalo omezení suverenity, jež byla (částečně) přenesena na mezinárodní organizaci – Evropskou unii.

„ÚSTAVA A ZÁKONY“

Mezi primární právo se dnes řadí zejména Smlouva o Evropské unii (podepsána roku 1992 v Maastrichtu) a Smlouva o fungování Evropské unie (podepsána roku 1957 v Římě), obě ve znění Lisabonské smlouvy (podepsána roku 2007 v Lisabonu, platná od 1. 12. 2009). Dále sem patří všechny přístupové smlouvy s členskými státy. Smlouvy definují cíle EU a pravidla fungování jejích orgánů. Největší význam primárního práva spočívá v ne-

překročitelné zásadě, že každý právní akt EU musí mít právní základ ve smlouvách. Tím je zachováno svěřeni pravomocí od členských států a je tím zamezeno zneužití moci ze strany orgánů Unie. Lze říci, že primární právo tvoří „evropský ústavní řád“.

Konkrétní právní normy, tj. pravidla chování závazná buď jen pro členské státy, nebo dokonce pro každého jednotlivce, se nacházejí především v tzv. právu sekundárním, tedy odvozeném od práva primárního. Význam mají zejména tzv. legislativní akty, které navrhuje Evropská komise a musí s nimi souhlasit jak Rada EU (zástupci vlád členských států), tak Evropský parlament (zástupci občanů členských států). Pravidla zákonodárského procesu se snaží zajistit, aby přijímané právní předpisy byly co nejvíce konsenzuální, byť aktuální tendence hojně směřují směrem k většinovému rozhodování (tj. eliminace „práva veta“ jednotlivých členských států pomocí tzv. kvalifikované většiny). Legislativní akty mají formu nařízení, směrnic a rozhodnutí a ve svém celku tvoří „evropské zákony“.

VLÁDA SOUDCŮ?

Při výkladu se vždy zdůrazňuje, že právo EU má přímý účinek a zároveň přednost před právem „národním“. I kdyby člověk listoval zakládacími smlouvami sebestopněji, žádnou zmínku o nich přesto nenalezne. Čím to? Definoval je totiž Soudní dvůr Evropské unie (SDEU) ve své rozhodovací činnosti před dobrými padesáti lety – rozsudky Van Gend en Loos (1963) a Costa (1964). Jsou všeobecně uznávány, stojí v naprostém základu práva EU, ale nikdy nebyly zakotveny v primárním právu.

To je ostatně pro fungování Evropské unie poměrně typické. Někteří autoři kritizují praxi, kdy určitá otázka není politicky průchodná mezi členskými státy (přes Radu nebo Parlament), tak se do věci „vloží“ Soudní dvůr a „výkladem“ primárního práva dospěje ke „kýženému výsledku“, resp. výsledku sledovanému samotnými orgány Evropské unie. Často se tak mlčky a značně nedemokraticky rozšiřují kompetence EU, přitom rozsudky Soudního dvora mají větší váhu než sekundární právo. Proto jedinou cestou k jejich překonání je změna primárního práva, jejíž pravidla jsou neúprosná: ratifikace všemi členskými státy. Jde o velmi svérázný způsob rozvoje tohoto svébytného právního systému, který – bez přehánění – ovlivňuje život každého Evropana, každý den, od kolébky po rakev. Autor si ale troufá tvrdit, že povětšinou jej mění k lepšimu, často i výrazně.

KRISTIÁN LÉKO

DELEGÁTSKÝ DUEL

Jak by dle vašeho názoru váš stát a zbytek mezinárodního společenství reagovaly, kdyby proběhla invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa v dnešní době?

Varšavská smlouva je minulostí více než dvacet let, a tak je nyní tento scénář nemyslitelný. Varšavská smlouva byla považována za reakci zemí východního bloku za účelem vyrovnání vojenského potenciálu s NATO. Dnes je pro nás, jakožto členy NATO, situace jiná. Severoatlantická smlouva díky pátému článku zajišťuje naší zemi ochranná křídla. Pokud by tedy invaze proběhla, ostatní členské státy by vpád považovaly za útok na celou Alianci a byly by povinny se zapojit do kolektivní obrany. Více než myšlenka takového nastalé války je však dle mého názoru aktuální velkou hrozbou, která může rozdělit svět, náboženský fanatismus.

Hlavním rozdílem mezi světem v době, kdy invaze proběhla, a tím dnešním, je absence polarizované mezinárodní politiky. Pomineme-li fakt, že bez této polarizace by invaze neproběhla, dá se předpokládat, že reakce na invazi jak ze strany Spojených států amerických i mezinárodního společenství by byla do velké míry odlišná. Válčné i diplomatické úsilí investované do zabránění šíření komunismu ve Vietnamu by Americe nebránily se proti invazi ostře vymezit. Dalo by se tak očekávat větší zapojení ze strany Rady bezpečnosti. Rusko / SSSR jakožto stálý člen by vojenské misi zabránilo, ale pravděpodobně by byly mezinárodním společenstvím uvaleny sankce či by individuální země podnikly jiné kroky, a to včetně USA.

Jednání neznamená přehlídku stanovisek!

Na čtvrtém přípravném setkání je již těžké odhadnout, kdo z delegátů na Summitu zasedá poprvé. Rozdíl se smývají, nováčci získávají sebevědomí a postupně se rýsují skokani a hvězdy pléna. Ačkoliv už ale většina z vás umí napsat perfektní stanovisko a ovládá Jednací řád, k plodnému a dynamickému jednání ještě zbývá několik kroků. Co nám chybí?

Během diplomatického jednání platí v zásadě stejná pravidla, jako v jakékoli jiné diskusi. Abyste se na něčem dohodli, musíte znát názor toho druhého, chápat jeho postoj a snažit se mu porozumět. Často se během jednání setkáme se stavem, kdy delegáti po sobě střídají svá stanoviska, nereagují na své předřečníky a ignorují ty, kteří jim oponují. V takovém případě jistě nemůžete očekávat, že se diskuze bude vyvíjet tam, kam potřebujete. A právě zde vzniká prostor pro práci v terénu.

TAJEMSTVÍ KULOÁRNÍCH JEDNÁNÍ

Když budete svým kolegům rádně naslouchat, zjistíte, že se všichni rámcově dělí na tři skupiny – spojence, oponenty a neutrální. Každý z nich má nějaký cíl, otázka zní, jestli se tento cíl shoduje s tím vaším. A pokud ano, může vám to významně pomoci. Najděte své spojence, uzavřete dohody, navzájem se podporujte a posilujte svůj vliv v orgánu. Naplánujte společnou strategii jak se postavit oponentům, vymy-

slete způsob, jak přetáhnout neutrální státy na svou stranu, napište takový dokument, pod kterým by se mohl váš orgán podepsat. Pokud jste sami neutrální, pak si pečlivě rozmyslete, komu svůj hlas dáte – co vám kdo může výměnou dát?

Tohle všechno však není věc, které dosáhnete pomocí několika projevů během formálního jednání. Najděte si na své pikle čas během regionů, využijte možnost neformálního „kuloárního“ jednání. Domlouvat se můžete i mimo workshopy, ať už na sociálních sítích či na obědě. Je snadné postavit se před plénum a nahlas říct co chcete. Docílit toho, to je teprve umění. Do konference ještě zbývá mnoho času, tak směle do toho. Neúčastněte se přehlídky stanovisek, jednejte!

THU THUY TRUONG

Way too close to North Korea

archiv V. K.

Any thoughts about studying abroad? Leaving the old continent? Have you ever wondered how the situation on Korean peninsula really looks like? If yes on any of these, continue reading bellow!

Against the proposal, I used to say while representing North Korea as a delegate in an educational project called Prague Student Summit. Who would have thought that a few years later I was actually supposed to get so close to this unpredictable and dangerous country. One might say way too close.

It is almost shame nowadays not to experience studying and living abroad. For the ones who don't wish to get enrolled in the whole bachelor's or master's programme, there are several possibilities of shorter term. If you want to stay in Europe, the most

famous one is Erasmus programme. For the ones who wish to leave the continent and get in touch with different culture as I did, look into bilateral university agreements. Through these, universities agree on exchange of students usually for one or two semesters. What is great about that is that you can experience studying for free even on the universities where the tuition fee normally is extremely high. And what is even better, my university granted me with a scholarship that covered more than half of the money I spent by getting there, living there and travelling around. Sounds good, doesn't it?

The application process differs according to your home university. In University of Economics in Prague where I am studying what matters are your grades, motivation and general knowledge about the region. Though the competition when applying for university exchange outside Europe is quite tough, it is by far not impossible.

For my semester abroad I chose Seoul National University in South Korea for its prestige and my interest in Korean peninsula. I guess nobody is wondering why I didn't go for North Korea, right? Though South Korea is democratic and developed country, being officially still in war and regularly threatened by its Northern neighbour, it didn't make my mother happy to be honest with you. However, in the end, I have never felt any safer as there is practically no criminality inside South Korea and the people are very kind and helpful. Apart from studying which felt at least in my case far better than in the Czech Republic there is a lot to look forward to. New friends from all over the world, travelling and challenging yourself. To sum up my favourite memories, I am invited to Vietnam for a wedding of my very good friend, I stepped into North Korea, I can speak Korean a bit, I spent a night in Buddhist temple and I drank so much soju that I will dream about it for the rest of my life. To add some of the darker moments too, I still feel anxious when I am reminded about the breakfast at 6am containing rice, cabbage and fish. You can choose the country you are representing now or you can go for any other, either way, I can guarantee that you will not regret!

VERONIKA KADLECOVÁ

SPORNÁ ÚZEMÍ

Náhorní Karabach: zakavkazská černá zahrada

De facto nezávislá republika, de iure však není nikým. Leží na území, jehož nedávná historie je očerněna válkou a vyhnáním. Perský název Náhorního Karabachu – „černá zahrada“ – se stává v průběhu dějin vysoce příznačný, jakoby už před tisíci lety tušili, že se tato oblast stane ohniskem vleklých kulturních a národnostních sporů..

Jak Arméni, tak Ázerbájdžánci považují Náhorní Karabach, území, kde se v minulosti střetávaly různé vlivy a kultury, za kolébku své státnosti. Kořeny nepřátelských vztahů dvou zakavkazských zemí lze najít v 19. století. Arméni tehdy hromadně opouštěli Osmanskou říši a usídlili se v oblastech obydlených Ázerbájdžánci. Kolem roku 1880 získali na území Náhorního Karabachu populační většinu. Moderní historii této oblasti pak podstatnou měrou formoval Sovětský svaz, kterému se dařilo držet nacionalistické tendence národnostních menšin na

uzdě. Konflikt však postupně eskaloval, až přešel v plnohodnotnou válku na konci roku 1991. Arméni viděli ve válce i symbolický „boj proti tureckému nepříteli“, který spáchal v době Osmanské říše na Armény pogromy.

Když boje v roce 1994 utichly z důvodu ekonomické vyčerpanosti obou stran, výsledkem bylo odhadem 17 tisíc mrtvých na arménské a 25 tisíc na ázerbájdžánské straně, přes milion Ázerů a Arménů bylo vyhnáno ze svých domovů. Oblast zůstala poloprázdná, většina domů je trvale neobydlená a poničená.

SOUČASNÝ VÝVOJ

Republika vyhlášená místními Armény, která zabírá 14 % ázerbájdžánského území, je mezinárodně neuznaná a brání integritě zakavkazské oblasti. Přitom právě skutečnost, že se jedná o konflikt hodnot a nikoliv o konflikt zájmů, činí nalezení řešení mnohem složitější, neboť spory nelze vyřešit vzájemně výhodným ekonomickým uspořádáním. Ač se už řadu let Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě aktivně snaží hnout s tímto geopolitickým patem, mírovým hovorům chybí vzájemná důvěra mezi oběma státy. Pořád se tedy jedná o jednu z potenciálně nejvýbušnějších oblastí na hranici dvou kontinentů.

MICHAELA ŠRÁMKOVÁ

Na čem běží summit?

12 000 návštěv, téměř 100 000 zobrazení stránky a 200 000 záznamů v databázi. Tak vypadá jeden jediný ročník Pražského studentského summitu v číslech z pohledu informačního systému Fox. Pražský studentský summit vyžaduje pro svůj bezproblémový chod podporu IT systému prakticky po celý průběh ročníku.

Ať už se jedná o správu a zpracování organizačních dat, tvorbu a úpravu interních dokumentů nebo libovolnou aplikaci podporující konkrétní proces, hlavními požadavky jsou zejména vysoká dostupnost, flexibilita a spolehlivost. Nejen toto jsou důvody, proč byly IT technologie, které stojí za Pražským studentským summitem, nasazeny na infrastrukturu Microsoft Windows Azure a cloudové řešení Microsoft Office 365.

První zmíněný produkt zajišťuje provoz informačního systému Fox, který je centrálním místem sloužícím jak pro řízení organizačních dat, tak pro komunikaci s delegáty. Konkrétním implementovaným řešením je nasazení Microsoft Windows Azure Virtual Machines s operačním systémem Microsoft Windows Server 2008 R2 a webového serveru Internet Information Services pro podporu aplikační

části systému a Microsoft Windows SQL Database jako databázového systému. Obě tyto komponenty umožňují škálovat informační systém dle aktuálních potřeb odvíjejících se od současného průběhu ročníku a využívat výhod hostovaného řešení, které eliminuje značnou potřebu vnitřních organizačních zdrojů.

Kancelářské řešení Microsoft Office 365 je klíčovým systémem pro podporu týmové spolupráce v rámci přípravného týmu Pražského studentského summitu. Implementovaná konfigurace zahrnuje jak využívání poštovního serveru Microsoft Exchange Online s pokročilými funkcemi pro řízení e-mailové komunikace, Microsoft Lync Online jako prostředí pro komunikaci v reálném čase a Microsoft SharePoint Online pro sdílení dokumentů a souborů. Řízení účtů a oprávnění v interním portálu umožňuje vytvářet oddělené pracovní

prostory jednotlivých složek přípravného týmu, které současně zahrnují využívání aplikací Microsoft Office Online pro online úpravu dokumentů kancelářského balíku Microsoft Office.

Neméně důležitým prvkem je propojení obou těchto systémů. Řešení Microsoft Office 365 pro tyto potřeby poskytuje správu prostřednictvím konzole Microsoft Windows PowerShell, která v případě Pražského studentského summitu zajišťuje automatickou synchronizaci uživatelských účtů a řízení skupin oprávnění. Oba systémy současně umožňují rozsáhlou individuální přizpůsobitelnost, což umožňuje jejich využívání i v nestandardním prostředí, jakým právě Pražský studentský summit je.

Přechod na cloudové technologie přináší Pražskému studentskému summitu zejména snížení množství vnitřních zdrojů potřebných pro správu IT systémů a usnadňuje jejich administraci. Zároveň plně poskytuje systém jako službu, čímž zcela eliminuje náklady na vlastnictví vlastních technologií.

JIŘÍ HAVLÍČEK

PERLIČKY

„Největší počet líků mají stránky amerického velvyslanectví ve Varšavě, protože americký velvyslanec na jednom z videí zpíval koledu.“
(Jan Bondy, MZV)

„Copak Dostojevskij nebo Tolstoj dostávali dotace?! Nebo Lenin ...“(Kypř, EU)

„Voda je znečištěna.“
(první věta projevu delegáta UNEP)

„Drákula byl transylvánský kněz ...“
(předseda EU)

„Připravil jsem si pro vás 3 hudební ukázky, vím, že sobotní rána bývají krušná.“
(Jan Bondy)

„Já se jako biskup necítím být ohrožován ženami.“
(Finsko, EU)

„Světová politika nepřehodí výhybku, i kdyby se některé státy utweetovaly.“
(Jan Kužvart, AMO)

Top partneři

Generální partner
Pražského studentského summitu

Hlavní partner
Modelu OSN

Hlavní partner Modelu NATO

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

Model NATO is co-sponsored by
the North Atlantic Treaty Organization

Hlavní partner Modelu EU

Partner konference

Univerzitní
partner

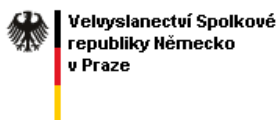
Partner zahájení

Partner jednání

Partneři Modelů

Mediální partneři

Hlavní mediální partner

Hlavní mediální partner

Partner Chronicle

**Asociace
pro mezinárodní
otázky**

Association
for International
Affairs

- www.facebook.com/AMO.cz
- www.twitter.com/AMO_cz
- www.youtube.com/AMOCz